

- 1c04d1338fa1/content#:~:text=Стаття%2027%20Конституції%20України%20гарантує,інших%20людей%20від%20протиправних%20посягань
2. Кузьменко Я. П. Загальна характеристика права людини на життя //Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право. – 2014. №. 28 (1). С. 26–30. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/6745/1/ЗАГАЛЬНА%20ХАРАКТЕРИСТИКА%20ПРАВА%20ЛЮДИНИ%20НА%20ЖИТТЯ.pdf>
 3. Островська Б. В. Право людини на життя від моменту її зародження в контексті права та моралі //Філософські та методологічні проблеми права. – 2016. №. 2. С. 140–149. URL: file:///C:/Users/USER/Downloads/Fmpp_2016_2_13.pdf

Сидоріна Дар`я Валеріївна
Науковий керівник – канд. юрид. наук, доц. Топоркова М.М.
Державний біотехнологічний університет

ЦИФРОВА ДЕРЖАВА ТА ПРАВА ГРОМАДЯН

У світі стрімко розвивається концепція Цифрової Держави, яка покликана перетворити сферу державного управління та покращити надання громадських послуг через використання цифрових технологій. Україна не відстає від цього глобального тренду, прагнучі впровадити інноваційні підходи у державному управлінні та забезпеченні громадянських потреб.

Цифрова Держава – це концепція, що базується на використанні передових технологій для оптимізації адміністративних процесів, покращення якості надання послуг та підвищення ефективності управління. Заснована на використанні Інтернету речей, штучного інтелекту, аналізу даних та інших цифрових інструментів, вона спрямована на створення прозорої, інтегрованої та відкритої системи управління.

Перехід до Цифрової Держави передбачає кілька важливих аспектів:

Електронні сервіси для громадян: Надання доступу до державних послуг через онлайн-платформи, що спростить взаємодію між державою та громадянами.

Ефективне управління даними: Використання цифрових технологій для збору, аналізу та використання даних управлінських процесів.

Цифрова безпека: Захист електронних систем та даних від кіберзагроз та зловмисних дій.

Цифрова грамотність: Розвиток навичок та знань серед громадян щодо використання цифрових інструментів.

Але інтеграція Цифрової Держави в Україні стикається з рядом складнощів:

Інфраструктурні обмеження: Недостатня розвиненість ІТ-інфраструктури у деяких регіонах країни ускладнює доступ до цифрових послуг.

Кібербезпека: Захист від кіберзагроз та зловмисних атак вимагає постійного оновлення захисних заходів.

Електронне врядування: Необхідність переходу до цифрового формату управлінських процесів і формування ефективної системи електронного врядування.

Запровадження Цифрової Держави в Україні відкриває безліч можливостей. Вона створить умови для полегшення доступу до послуг, покращення транспарентності управління та залучення громадян до активної участі у державному житті. Однак, успіх цього переходу буде залежати від того, наскільки швидко та ефективно вдасться вирішити зазначені виклики та забезпечити інтеграцію цифрових інновацій у всі сфери державного управління.

Цифрова ера відкрила безмежні можливості для спілкування, навчання та розвитку, але разом з цим ставить перед нами нові виклики щодо захисту основних прав та свобод громадян в онлайн-просторі. Розвиток технологій вимагає уваги до захисту приватності, безпеки особистих даних та прав на інформаційну свободу.

Одним з ключових аспектів прав громадян у цифровому світі є захист приватності. Люди повинні мати право контролювати, як їхні особисті дані збираються, зберігаються та використовуються. Це включає в себе право на доступ до власних даних, їх редагування, видалення та відмову від подальшого використання.

Забезпечення безпеки в цифровому просторі – це інший аспект прав громадян. Кіберзлочинність та кібербулінг є серйозними загрозами, що потребують ефективного реагування. Громадяни повинні мати доступ до інструментів та ресурсів для захисту своєї інформації та персональної безпеки в онлайн-середовищі.

Право на доступ до інформації і свободу слова залишається одним з основних прав громадян у цифровому просторі. Забезпечення вільного доступу до інформації та можливості висловлювання думок у мережі без цензури є важливою складовою сучасного цифрового середовища.

Основна відповідальність за захист прав громадян у цифровому просторі лежить на державі, яка повинна створювати ефективні правові механізми та нормативні акти, що гарантують безпеку та захист прав громадян у цифровій сфері. Також, компанії, які збирають та обробляють особисті дані, повинні встановлювати та дотримуватися високих стандартів захисту приватності та безпеки даних.

Отже, цифрова ера відкриває нові можливості для розвитку, спілкування та творчості, але вона також створює нові виклики для прав та свобод громадян. Забезпечення захисту основних прав у цифровому просторі – це невід’ємна складова сучасного суспільства, яка потребує уважності, розуміння та співпраці всіх сторін – від держави та бізнесу до кінцевих користувачів – для побудови безпечного та прозорого цифрового середовища для всіх.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гиляка О.С. Особливості забезпечення окремих прав людини в умовах цифрової трансформації / Захист прав, свобод і безпеки людини в інформаційній сфері в сучасних умовах: Матеріали другої науково-практичної конференції. 21 травня 2020 р., м. Київ. / Упоряд. : В. Г. Пилипчук, О. В. Петришин. Київ, 2020. 376 с.
2. Разметаєва Ю. С. Цифрові права людини та проблеми екстериторіальності в їх захисті. Право та державне управління. 2020. №4. С. 18–23.
3. Петришин О.В., Гиляка О.С. Права людини в цифрову епоху: виклики, загрози та перспективи. Вісник Академії правових наук. 2021. №1. С. 15–23.

Старіков Олександр Валерійович
Науковий керівник – канд. політ. наук, доц. Безрук О.О.
Харківський національний педагогічний університет ім. Г.С. Сковороди

ПРОБЛЕМА ГУМАНІТАРНОЇ ІНТЕРВЕНЦІЇ У МІЖНАРОДНОМУ ПРАВІ: ПОЛІТОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ

В умовах нестабільності світового порядку міжнародне право піддається значним викликам. Стало очевидним, що світові організації та інституції, які мають забезпечувати дотримання норм міжнародного співтовариства не здатні повноцінно здійснювати дану функцію. Це означає, що принципи та угоди, як підґрунтя світового ладу, розмиваються під впливом амбіцій та інтересів різних країн, що прагнуть видозмінити світовий устрій та досягнути певних геополітичних позицій, підсилюючих їхні можливості. Разом з тим, слабкість міжнародного права проявляється у відсутності механізмів реального впливу на ті політичні режими (в першу чергу мова йде про автократії), які нехтують демократичними свободами своїх громадян і чинять злочини на підконтрольній території. Окрім того, деформація системи міжнародного права підвищує рівень конфліктогенності у світі. Тому питання вищезгаданих механізмів впливу на «порушників» status quo залишається відкритим й актуальним на теперішній час.

Концепція гуманітарної інтервенції, як механізм тиску та реакції на порушення певною країною норм міжнародного права, є вельми дискусійною, позаяк, за своїм змістом, містить набір суперечностей, пов'язаних з порушенням принципу суверенітету. «З точки зору чинного міжнародного права гуманітарна інтервенція, звичайно, є неправомірною. Стаття 2 (4) Статуту ООН забороняє державам застосовувати силу проти інших держав або ж погрожувати їй застосуванням. Винятками є лише самооборона у разі збройного нападу на державу, а також застосування сили на підставі відповідної резолюції Ради Безпеки ООН» [1].